

Hazel González

Sembla increïble, però ja se sap que a Hollywood tot, absolutament tot, és possible... i aquesta és una bona prova: *Chicago*, el musical creat pels mítics John Kander i Fred Ebb, i que va a estrenar a Broadway el no més mític Bob Fosse l'any 1975, s'ha convertit en cel·luloide (i és tot un detall que el film vagi dedicat, entre altres, precisament a ell), i no només això, sinó que és nominada, ni més ni menys, que a tretze candidatures als Oscars d'enguany. Molt s'ha dit, i se'n diu, sobre si això representarà un retorn cap als musicals, i ara mateix encara no sabem què passarà amb els premis que li podrien donar el suport definitiu; però, de moment, ens quedam amb el que tenim: un musical dels clàssics, d'aquells que no ens donen res de nou, però que, tanmateix, no crec que ningú li demani.

Chicago (que ha estat dirigida per un debutant com Rob Marshall, que en realitat allò que volia filmar era una versió d'un altre musical clàssic, *Rent*), del cap a la fi, és un musical, dels de sempre, amb un repartiment una mica sorprenent (és cert que mai imaginaria que els números musicals de gent com Catherine Zeta-Jones o Richard Gere poguessin ser tan atractius i dinàmics), les cançons de sempre (arrencam amb una espectacular versió de la cançó "All that Jazz", un altre clàssic més), i realitzada amb un estil molt Bob Fosse, qui va fer un abans i un després amb l'adaptació cinematogràfica d'un altre musical dels mateixos autors, *Cabaret*

(1972). Les semblances i les diferències entre aquestes germanes són ben remarcables; ambdós films s'han dut un bon parell de nominacions (varen ser deu en el cas de *Cabaret*, qui va recollir vuit premis tan suculents com el de millor director per Bob Fosse, millor actriu per Liza Minelli, o millor fotografia), ambdós films estan realitzats amb estils molt similars, i ambdós films tenen sabor clàssic... encara que personalment em quedo amb *Cabaret*, per les idees d'aquell moment, els encerts amb *llibret* i números musicals, els actors (el cap de la banda, Taye Diggs a *Chicago*, no deixa de tenir cert atractiu, però no és comparable a l'androgin Joel Grey de *Cabaret*, qui, a més, es va dur l'Oscar com a millor actor de repartiment), encara que hi ha coses a *Chicago* (la cantant Queen Latifah, l'actor John C. Reilly, la mordacitat del *llibret*—això que la justícia sigui "un circ de tres pistes" avui no és massa políticament correcte, per molt musical que sigui—...) que no hi són al clàssic de Fosse... Ara, que si ens hem de quedar amb un musical modern, sens dubte *Moulin Rouge* (Baz Luhrmann, 2001) els guanya a tots per original i arriscat, encara que no va tenir tant d'èxit a Estats Units com la que ens ocupa, però ja és ben comprensible.

Pel que fa a la música, una petita sorpresa: ja hem dit que les cançons són de John Kander (música) i Fred Ebb (lletra), els quals, fins i tot, han fet una nova cançó per a la ocasió (el tema "Move it on", nominat a l'Oscar a l'apartat de millor cançó, i que és l'única nomi-

nació musical de la pel·lícula), però la resta de la banda sonora, els arrencaments, i la feina de cosir i descosir, porta la firma ni més ni menys que de... Danny Elfman!, qui mai havia fet res semblant (encara que el seu primer treball, *Zona Prohibida* (*Forbidden Zone*, dirigida per el seu germà Richard Elfman, 1980) era una espècie de musical ben boig... Això, encara que es pensi el contrari, no és gens estrany, perquè a un musical sempre hi ha qualque persona que ha de fer aquesta feina, i no té per què ser menyspreat: de fet, Ralph Burns se'n va dur l'Oscar a l'apartat de millor música adaptada precisament per a *Cabaret* (entre d'altres, perquè també per *All that Jazz* de Bob Fosse, al mateix apartat, l'any 1979)... Ara, els temps ja no donen per tant (aquest premi va deixar d'existir l'any 1984, precisament per la decadència del gènere musical, i se'l va emportar per darrera vegada Prince, per *Purple Rain* (Albert Magnoli, 1984), i d'Elfman ni se'n parla, però no seria gens estrany que els veterans Kander i Ebb se'n portassin l'estatueta per a la cançó, i no estaria gens malament.

Com tampoc està gens malament, aquest *Chicago*, que ens recorda altres èpoques i altres temps, i que veim amb gust i disfruitant, però que no s'oblidin els executius hollywoodencs que no és or tot el que fa llum, i que molts dels més estrepitosos fracassos de la seva indústria han estat, precisament, musicals..., així que, anem amb compte, que no ens volem cansar, i el musical és un gènere perillós. ■

